

ДО:

Председателя на Европейската комисия
Председателя на Европейския парламент
Заместник-председателя на Европейския
парламент госпожа Клара Добрев
Европейския парламент по Петиция

0514/18г.

Еврокомисар Вера Йоурова
Европейски Главен прокурор
Европейска комисия за демокрация чрез
право (Венецианската комисия)

Съвет на Европа

Комитет по граждански свободи към ООН
Подкомисия по правата на човека към ЕП
Комисия LIBE към Европейския парламент
Комисия ГРЕКО

Всички депутати от Европейския
парламент

Парламентите на всички европейски
държави

Неправителствени европейски
организации по защита правата на човека

Съвет на адвокатските дружества на
Европа

Министъра на правосъдието

Министър-председател на Република
България

Президента на Република България

Главния прокурор

Висш съдебен съвет

КПКОНПИ

Всички членове на Конституционния съд
Институт за държавата и правото при БАН

Председателя на ВКС

Представляващия ВСС

Председателите на СГС, СРС, САС и всички
адм. ръководители на съдилища в
страната

Главен съдебен инспектор към ВСС

Министъра на правосъдието

Омбудсмана на Република България

Председателя на Народното събрание

Посолствата на страните от ЕС в България

Посолството на САЩ в България

Медии

ЖАЛБА / ПЕТИЦИЯ / СИГНАЛ

от Сдружение на потърпевшите от ЧСИ и съдебната система „Солидарност“, с ЕИК: 205319885;
адрес: гр. София 1000, ул. „Пиротска“ № 5, ет.3, оф. 7,
чрез Председателя Димитър Панайотов
e-mail: sdsolidarnost@gmail.com

Относно установяване на нарушения и не прилагане на правото на ЕС
умишлено от националния съд в Република България в заповедното,
установителното и изпълнителното производство, касаещо потребителски
спорове, от което произтича вреда за баланса и сигурността на обществените
отношения. Девиантно поведение на българския съд, изразяващо се в
установяване на съдебна практика, отклоняваща се както от правото на ЕС, така
и от конкретно разписани разпоредби в националното право с цел заобикаляне на
закона.

РЕЗЮМЕ

С присъединяването ни към ЕС, България е поела ангажимента да гарантира зачитането на основните права, определени в рамките на съюза, съгласно чл. 19 ал.2 от ДФЕС. Националните съдии са длъжни, ако е необходимо да създадат национален способ, когато такъв не съществува във вътрешното право. Непознаването на принципите и целите и практиката на съюзното право от българския съд в последните 10 години постави в невъзможност българския гражданин да упражни ефективна съдебна защита и неговите права бяха пряко засегнати. Същото доведе до нарушаване на равновесието на упражняване на основни права на българските граждани като потребители. Създадена бе и затвърдена една незаконосъобразна съдебна практика, която ограничава възможностите за процесуална защита и потребителите, от което са облагодетелствани преимуществено банки – получават нерегламентирана държавна помощ чрез неправомерното поведение на съда, който умишлено не е прилагал правото на ЕС. Открива се огромно разминаване между закона и съдебната практика при прилагане дори и на националния закон, когато трябва да се гарантират основни права на потребителите .

Съгласно Регламент 805 / 2004 в ГПК бе въведено Заповедното производство по чл. 410 / 417 от ГПК за БЕЗСПОРНИ вземания. На практика обаче юридическите лица и банковите институции чрез чл. 417 от ГПК получават, на база единствено на тяхно твърдение за наличие на вземане, което не е удостоверено безспорно, възможност да предприемат незабавно принудително изпълнение на твърдяното от тях право. По този начин масово се създават фиктивни дългове към потребителите и се ограничава конкуренцията, като се отклоняват средства в особено големи размери на българските и европейските данъкоплатци в неизвестна посока.

Като значително по-слаба страна на потребителя следва да му бъде осигурена максимална висока защита и възможност за упражняване на права. Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г не допуска правна уредба на държава членка да

поставя в прекалено трудно или практически невъзможно положение при упражняване на права, а на практика съдебната практика на българския съд допуска това.

Нарушения на Софийски районен съд и други районни съдилища в страната в заповедното производство:

- Не проверяват служебно за неравноправни клаузи в договорите, истинност на документи, основателност на претенциите на заявителите и издава в тридневен срок заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК и заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документи по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист.
- Издават само заповеди за изпълнение по чл. 417 от ГПК, като не връчват оригинала на заповедта за изпълнение, нарушавайки чл. 418, ал. 5 и чл. 428, ал. 1; чл. 7, ал.2; чл. 42, ал. 1 и ал. 2; чл. 44, ал. 4 от ГПК и чл. 55 Наредба № 7, чл. 2, т. 20 от ГПК.
- Не издават разпореждания за уважаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, а болшинството от издадените такива и до момента не са връчени на длъжниците.
- „Инкорпорират“ и самото разпореждане за издаване на изпълнителен лист в самата заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК.
- Съдът предоставя на кредитора вече издадения изпълнителен лист преди да бъдат връчени на длъжника заповедта за изпълнение, преписа от разпореждането за нейното издаване и преписа от разпореждането, с което се допуска незабавното изпълнение на издадената заповед за изпълнение.

ИЗЛОЖЕНИЕ:

С присъединяването ни към ЕС, България е поела ангажимента да гарантира зачитането на основните права, определени в рамките на съюза. Съгласно чл. 19 ал.2 от ДЕС “Държавите членки създават правни средства , необходими за осигуряване на ефективна правна защита в областите обхванати от правото на Съюза”. Националният съдия се задължава да познава и да прилага ПЕС. От ключово значение е не просто той да разбира, а да прокара в съдебната практика точното прилагане на конкретните принципи и съюзни норми. Ролята на националният съдия е от изключителна значимост в процеса на защита на съюзните субективни права да прилага ефективни работещи способности, така че да гарантира и по никакъв начин да не се ограничава, още по-малко препятства възможността за пълна реализация на тези субективни права.

Националните съдии са длъжни, ако е необходимо да създадат национален способ, когато такъв не съществува във вътрешното право. Непознаването на принципите и целите и практиката на съюзното право от българския съд в последните 10 години доведе до невъзможност българския гражданин да упражни ефективна съдебна защита и неговите права бяха пряко засегнати. Игнориране на ПЕС и дългогодишна съпротива за прилагането му от българския съд доведе до нарушаване на равновесието на упражняване на основни права на българските граждани като

потребители. Създадена бе и затвърдена една незаконосъобразна съдебна практика, която ограничава възможностите за процесуална защита на потребителите, от което са облагодетелствани преимуществено банки и образувания към тях. Националният съдия е длъжен служебно да прилага правото на ЕС, но това на практика не се извършва. При преглед на съдебната практика на българския съд в заповедното производство и последващите производства в тази връзка може да се направи категоричния извод, че основните права и принципи на ПЕС са били и продължават да бъдат неприложими за българските граждани, защото българският съд не прилага ПЕС, дори тенденциозно го заобикаля. Вместо българският съд да гарантира максимално широка възможност за гарантиране на ефективна съдебна защита на потребителите, съдебната практика всъщност е показва максимална кастрация на граждански права и осуетяване на достъпа до правосъдие. Предвидената роля на съда да осигурява формалното равновесие между страните, поради това че потребителите са по-слаба страна е била напълно изоставена от българския съд. Наблюдава се уклон в съдебната практика максимално ограничаване на правата на потребителите и недопускане възможност за упражняване на права за сметка на облагодетелстване на кредитни институции. Следователно банките са получили нерегламентирана държавна помощ чрез неправомерното поведение на съда, който умишлено не е прилагал правото на ЕС. При липсата на реална съдебна защита на потребителите за последните 12 години, неправомерно се облагодетелстват от имуществото на гражданите банки и други кредитни институции. Вредите от това се изразява в милиарди левове. Всичко това рефлектира единствено и само в сигурността социалната ни система и нормалното функциониране на обществения оборот, разпределение на блага и благосъстояние на нацията. Не прилагане на ефективна съдебна защита при потребителските спорове от съда, доведе до сериозен срив в обществено икономическия отношения и поставянето в положение, приравнено на гражданска нула на хиляди потребители. Лишаването им от собственост и въпреки това да продължават да бъдат в ролята на длъжници десетилетия застрашава нормалното функциониране на едно общество. Поради това ролята на съда при прилагането на ПЕС е от изключително значение и намиране на механизъм националният съд да изпълнява това свое служебно задължение.

При анализ на съдебната практика на българския съд при прилагане дори и на националния закон, когато трябва да се гарантират основни права на потребителите и да се съблюдава един справедлив процес, се открива огромна разминаване между закона и съдебната практика.

Съгласно Регламент 805 / 2004 в ГПК бе въведено Заповедното производство по чл. 410 / 417 от ГПК за БЕЗСПОРНИ вземания. Същото обаче през последните 10 години се превърна в начин на безпрепятствена злоупотреба с право, като тенденциозно СПОРНИ вземания, се превръщаха в безспорни! Това се осъществява като на страната длъжник се ограничава и не се позволява да упражни права в съдебния процес посредством не само на кратки преклузивни срокове, пропускането на които има фаталната последица за длъжника с погасяване на правото да оспори вземането. Невъзможността на потребителя да възрази в по-късен етап срещу вземането, прави едно спорно вземане в безспорно. При това положение съдът следва да осигури гарантирана съдебна защита на субективни основни права. Като значително

по-слаба страна на потребителя следва да му бъде осигурена максимална висока защита и възможност за упражняване на права. Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство поставя в прекалено трудно положение или практически невъзможно упражняване на права, а на практика съдебната практика на българския съд допуска това.

В този съдебен процес българския съд допуска следните груби нарушения на Гражданския процесуален кодекс, Конституцията, Правото на Европейския съюз и Хартата на основните права на ЕС:

1. Не проверява служебно за неравноправни клаузи в договорите, истинност на документи, основателност на претенциите на заявителите и издава в тридневен срок заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК и заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документи по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист.

По всички дела по чл. 410 от ГПК съдът не издава не издава валиден съдебен акт – разпореждане с мотиви, обстоятелства, номер, дата, указания подлежи ли на обжалване, пред кой съд и в какъв срок, както и подпис на съдията. Нарушен е основен принцип на правото (чл. 9 от ГПК и чл. 413, ал. 2 от ГПК) – длъжникът също трябва да разполага с правото да обжалва неправилната преценка на съда да уважи заявлението за издаване на заповед за изпълнение. След като заявителят разполага с правото да обжалва пълния или частичен отказ на съда да уважи заявлението, то и за длъжника трябва да бъде предоставено такова от съда. В противен случай би се стигнало до правния абсурд, ако съдът издаде заповед за изпълнение въз основа на неверни данни и изчислено надписано вземане, то ако длъжникът пропусне срока за обжалване, заявителя ще се е снабдил с изпълнително основание за суми, неполагащи му се по закон и които водят до неоснователно обогатяване, което Българският правов ред и Правото на ЕС не допускат. Като не се издава такъв съдебен акт, предхождащ заповедта, с мотиви и обстоятелства, които съдът е задължен да провери съгласно изискванията на чл. 411, ал. 2, т. 2 от ГПК, същият умишлено лишава длъжника от право на информираност, правото на защита и правото на справедлив процес от безпристрастен съд – нарушени са чл. 6, чл. 13 от ХОПЕС, чл. 121, ал. 4 от КРБ. Такъв е случаят на близо три милиона дела за цялата страна.

2. В порочната практика на Софийски районен съд и други районни съдилища в страната да издават само заповеди за изпълнение по чл. 417 от ГПК води до следните нарушения:

- неиздаването на валиден съдебен акт в закрито съдебно заседание прави същия, като устно издаден и неподписан от съдията, НИЩОЖЕН и негоден да породи правни последици. Това опорочава заповедното производство и прави невалидни издадените заповеди за изпълнение на парични задължения по чл. 417 от ГПК като издадени без процесуално и правно основание. Всички съдии, които са издали заповеди за изпълнение без да издадат предходния съдебен акт, са извършили престъпление спрямо правосъдието и правовия ред в България като не са спазили законовите изисквания. Такива дела без издадени съдебни актове само в СРС са близо 150 000 по наша информация, потвърдена от публикуваните отчети на СРС по години от 2008 г. до сега.

3. Софийски районен съд и други съдилища в страната не връчват оригинала на заповедта за изпълнение, като по този начин нарушават закона. Нарушен е чл. 418, ал. 5

и чл. 428, ал. 1; чл. 7, ал.2; чл. 42, ал. 1 и ал. 2; чл. 44, ал. 4 от ГПК и чл. 55 Наредба № 7, чл. 2, т. 20 от ГПК. Като не издават необходимите съобщения, с които единствено се удостоверява датата и подписа на лицето, на което е връчена самата заповед, още повече, че в т. 1 и т. 6 на важна информация за длъжника в съдържанието на заповедта изрично е записано „ТАЗИ заповед“, а не нейн препис или копие. Така длъжника се лишава от правото му да докаже върху самия оригинал на заповедта дали подписа е на съдията или на друг служител на съда, което прави издадената заповед нищожна и като такава тя няма правни последици. Към САМАТА заповед трябва да са приложени и преписи от документите по чл. 417 от ГПК, въз основа на които е издадена заповедта, за да може длъжникът да прецени основателността на претенцията и въз основа на които да прецени дали да плати или да оспорва с частна жалба – още повече, че в т.7 от важна информация за длъжника е въведено ограничение на правата му да се основава само на възражения, извлечени от представения от кредитора документ. След като не прилага копие от този документ към самата заповед, съдът лишава длъжника от правото му на информираност – отнемане на основно право. Отново са нарушени основни принципи на Правото, ХОПЕС и Конституцията. Доказателствата за този геноцид и престъпления, извършвани от съда, са наличието на същите тези оригинали на заповеди за изпълнение и преписите за връчване на длъжниците в тези 150 000 дела само в Софийски районен съд, а колко са общо в страната – никой не знае. Задавали сме запитване по Закона за достъп до обществена информация до Министерство на правосъдието и Висшия съдебен съвет и чакаме отговори.

4. Софийски районен съд и други районни съдилища в страната не издават съобщения по чл. 55 от ГПК, Наредба № 7, чл. 2, т. 9 и т. 20, с които се връчва Заповедта и препис от разпореждането, въз основа на което е издадена.

5. Софийски районен съд и множество районни съдилища в страната не издават разпореждания за уважаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, а болшинството от издадените такива и до момента не са връчени на длъжниците, като същите са лишавани от правото им с частна жалба до висшестоящия съд и срещу минимална такса от 15 лв. да обжалват. Същите разпореждания на съда не са връчени нито от съда, нито от съдебните изпълнители – нарушен е основен принцип и чл. 7, ал. 2 от ГПК. Наложена е порочна практика на съда в производството по чл. 417 да не се указва подлежи ли подлежи ли това разпореждане за уважаване на заявлението на обжалване, пред кой съд и в какъв срок от време.

Както беше заявено по-горе на принципа на равенство на страните в процеса и на принципа на правото всеки акт на съда да може да бъде обжалван, освен ако това не е изрично забранено от закона, то и това разпореждане поради липсата на изрична такава правна норма в закона подлежи на обжалване. Като не оказва това към Разпореждането за уважаване на заявлението, САМИЯТ СЪД ни лишава от информираност и ни въвежда в заблуждение, че нямаме такова право – това на юридически език граничи или може би е измама и престъпление спрямо правосъдието. С оглед на принципа на равни процесуални възможности, ако една от страните има право на обжалване, такова право трябва да съществува и за другите страни. Но установената съдебна практика на българският съд счита, че обжалването на съдебните актове в заповедното производство са само и единствено прерогатив на

заявителя и не се допуска съществуването на такава възможност за длъжника. Ограничаването правото на едната страна, която е значително по-слаба не само нарушава равнопоставеността на страните в процеса, но всъщност осуетява и правото на защита и възможност за ревизионен контрол. Възможно е съдът да е допуснал грешка при прилагането на правото.

Вместо да издаде и връчи препис от разпореждането, с което се допуска незабавното изпълнение на вече издадената заповед за изпълнение, въз основа на документите по чл. 417 от ГПК, който съдебен акт да отговаря на чл. 121, т. 4 от Конституцията и чл. 254 от ГПК, да има и мотиви – почти всички съдии от СРС и болшинството районни съдии са се задоволили да „инкорпорират“ част от разпореждането в самата заповед с едно изречение „допускам незабавното изпълнение“. Това е не само правно неграмотно и недопустимо, но си е чисто въвеждане в заблуждение на длъжника поради ограничението на чл. 413, ал. 1 от ГПК, където е казано, че заповедта за изпълнение не подлежи на обжалване освен в частта за разноските. Инкорпорирането на съдебен акт – разпореждане в самата заповед за изпълнение е недопустимо поради правната природа на начините за реакция от страна на длъжника срещу тях. Срещу заповедта се подава бланкетно възражение към районния съд по заповедното производство, а срещу разпореждането за допускане на незабавното изпълнение на заповедта се подава частна жалба по чл. 419 от ГПК до окръжния съд. По този начин длъжникът е въведен в заблуда от съда, че няма право да обжалва самият акт, наречен заповед за изпълнение и съдържащото се в него само в един ред разпореждане, с което се допуска незабавното изпълнение на заповедта (същото е нищожно поради липса на мотиви – нарушен е чл. 121, ал. 4 от КРБ и чл. 254 от ГПК, във вр. с чл. 279 от ГПК). Като липсват мотиви на съда в това разпореждане, той отново е лишил УМИШЛЕНО страната от правото на информираност за преценените обстоятелства, доказателства и основания на съда да допусне незабавно изпълнение. Това е и АКТЪТ на съда, който прави издадената заповед за изпълнение изпълнително основание по част пета от ГПК изпълнителни основания чл. 404, ал. 1 т. 1 от ГПК. Това разпореждане като отделен съдебен акт, издаден СЛЕД издаването на САМАТА ЗАПОВЕД, съдът е длъжен да връчи на длъжника съгласно чл. 7, ал. 2 от ГПК като препис от акт на съда, подлежащ на самостоятелно обжалване по чл. 419 от ГПК. Връчването на този акт на съда трябва да стане съгласно изискването на чл. 55 от ГПК, Наредба № 7, чл. 2, т. 9 на Министерство на правосъдието със съответното съобщение. Като не са сторили това, СРС и множество съдилища в страната са лишили стотици хиляди български и чуждестранни граждани и фирми от правото на справедлив и бърз процес от безпристрастен съд. Доказателството за това се намира в самите заповедни производства, които се съхраняват в незаконен архив в СРС, наречен „тъмна стая“.

7. Софийски районен съд и болшинството съдилища „инкорпорират“ и самото разпореждане за издаване на изпълнителен лист в самата заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК. По-горе беше обосновано защо това е недопустимо, но по този начин отново липсват указания на съда подлежи ли на обжалване това разпореждане, пред кой съд и в какъв срок, отново въвеждайки в заблуждение длъжника, че има това право и след като е платил таксата към съда и разходи на адвокат, получава отговор от

окръжния съд, че това разпореждане не подлежи на обжалване поради това, че длъжникът разполага с правото да обжалва разпореждането, с което се допуска незабавното изпълнение на заповедта и правните последици от уважаването на предходното разпореждане водят до обезсилване на издадения изпълнителен лист. Тази правна бъркотия много умело се използва от окръжните съдилища, за да отказват уважаване на подадени жалби срещу разпореждането за издаване на изпълнителен лист.

8. Друга наложена порочна и незаконна практика на съда е да предоставя на кредитора вече издадения изпълнителен лист преди да бъдат връчени на длъжника заповедта за изпълнение, преписа от разпореждането за нейното издаване и преписа от разпореждането, с което се допуска незабавното изпълнение на издадената заповед за изпълнение. Съдът няма това право и извършва престъпление спрямо правосъдието. От кредитора няма подадена молба за получаване на изпълнителния лист и няма санкция на съдията за това действие, още повече, че не е влязъл в сила актът, въз основа на който е издаден самия изпълнителен лист и длъжника не е получил книгата и актовете на съда, за да вземе своето информирано решение да плати, да възрази срещу заповедта или да обжалва разпорежданията на съда по заповедното производство. Така съдът УМИШЛЕНО съдейства на кредитора сам да си избере момента, когато да образува изпълнително дело и при избран от него съдебен изпълнител, като се стига и до там, че се образува изпълнително дело два дни преди да изтече петгодишния срок на изпълнителния лист, а длъжника изобщо да не знае за тези действия на съда спрямо него, като междуременно са натрупани лихви в размер на 50 %. Нарушен е основен принцип на правата, гарантирани от държавата и възможност кредитора да се обърне към избран от него ЧСИ, което представлява **НЕРЕГЛАМЕНТИРАНА ДЪРЖАВНА ПОМОЩ**. Така се заобикаля предоставеното право на кредитора да се обърне към ЧСИ, но само ако са спазени изискванията на чл. 42, ал. 1 и 2 от ГПК, а именно да има искане отправено до съда от кредитора и да има издадено разпореждане на съда съобщенията с актовете на съда и приложенията към тях да бъдат връчени от частен съдебен изпълнител. Така се лишава и длъжника от правото да обжалва такова разпореждане на съда и да поиска да бъде връчител държавен съдебен изпълнител поради това, че е нарушен принципа на икономичност на процеса – таксите на държавните съдебни изпълнители са многократно по-ниски от тези на ЧСИ. Заобикаля се и принципа на случайно разпределение на делата.

9. Друго драстично нарушение на правата на длъжниците е задължението на съда бързо да приключи едно заповедно производство. След като съдът е длъжен в рамките на три дни да издаде заповед за изпълнение, изключително възмущение буди фактът, че съда не си приключва делата бързо и направо се дезинтересира от съдбата на правата на длъжниците като им връчи актовете си в срок за тяхното обжалване. По този начин опорочени и с невръчените актове на съда са тези 150 000 дела само в СРС, а за останалите районни съдилища в страната? Това вече е геноцид и държавен тероризъм.

10. Престъпления, извършвани от ЧСИ / ДСИ в производството по чл. 417 и последващите изпълнителни дела. След като в чл. 426 от ГПК е указано, че съдебния изпълнител пристъпва към изпълнение въз основа на изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на изпълнение, то основателен е въпросът кой е този друг акт, подлежащ на

изпълнение – това е САМАТА ЗАПОВЕД и разпореждането, с което се допуска незабавното изпълнение.

Частните съдебни изпълнители ли са последните приложители на Правото на ЕС и ХОПЕС, както и на българския правов ред? Те имат задължения по чл. 418, ал. 5 от ГПК да ВРЪЧАТ ИЗДАДЕНАТА ЗАПОВЕД ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ заедно с бланката за възражение и препис от документа, въз основа на който е издадена заповедта по чл. 417 от ГПК. Той, като връчители на заповедта, трябва да стори това на основание чл. 44, ал. 4 от ГПК като оформи разписката към съобщението, удостоверяваща връчването и да го върне незабавно на съда след неговото съставяне. При ЧСИ трябва да е и налично разпореждане на съда ТОЙ да е връчители на съобщенията на съда на основание чл. 7, ал. 2; чл. 42, ал. 1 и 2 и чл. 44, ал. 4 от ГПК. Когато е приел молбата на вискателя за образуването на изпълнителното дело и не е проверил редовностите на същата на основание чл. 426, ал. 1 от ГПК и чл. 428, ал. 1 от ГПК и е образувал изпълнителното дело по издаден и получен незаконно от заявителя (вече вискател) изпълнителен лист, вместо с приложена самата заповед и препис от подлежащия на изпълнение акт, самия ЧСИ / ДСИ е излязъл от предоставените правомощия и вече е изпълнил състава на престъпление по чл. 282 от НПК след като е събрал пари от вискателя за образуването на самото изпълнително дело.

10. Частните съдебни изпълнители са длъжни да издадат свой акт, с който да образуват изпълнителното дело – разпореждане / постановление, в което да посочат срещу кого насочват изпълнението и какво е разпределението на възложените разноски на длъжника, както и какви суми трябва да бъдат събрани от него. Това в огромната си част ЧСИ не правят като не издават такъв акт, а правят само резолюция върху молбата, не издават указания на длъжника този акт подлежи ли на обжалване, в коя част, пред кой съд и в какъв срок. По този начин те умишлено въвеждат в заблуждение длъжника за неговите права като му отнемат правото на информираност, на защита пред съда, актовете на СИ подлежат на обжалване на общо основание на закона, тъй като са актове, а не действия.

11. Другите престъпления, извършвани от ЧСИ / ДСИ са при съставяне и връчване на първото съобщение, което получава длъжника - това е съобщението по чл. 55 от ГПК, Наредба № 7, чл. 3, т. 1, приложение 31 от ГПК. Тъй като СРС и някои от другите съдилища не са издали съобщения, разпореждания и не са оправомощили С.И. да е ВРЪЧИТЕЛ, те прибягват до следните сериозни и системни нарушения на закона:

- Изтриват част от съдържанието на самото съобщение, например „с приложена заповед за изпълнение“ като по този начин въвеждат в заблуждение длъжника, че не трябва да му се връчи САМАТА ЗАПОВЕД, а му се прилага копие от вече издадения изпълнителен лист, въз основа на който незаконно е образувано изпълнителното дело.
- Заменят част от съдържанието като се изписва, че се прилага копие от заповедта / изпълнителния лист и също въвеждат в заблуда какво трябва да се получи от длъжника.
- Поканата за доброволно изпълнение е по образец, че се връчва Заповед за изпълнение, но това е невярно удостоверяване, тъй като самата заповед си е все още в изпълнителното дело и никога не го е напускала, това също е документно

престъпление по официален свидетелстващ документ, издаден от длъжностно лице във връзка с неговите служебни задължения и приложен по изпълнителното дело.

- Почти всички покани за доброволно изпълнение са документи с невярно съдържание поради това, че в текста на самото съобщение е написано, че „връчваме Ви препис от подлежащия на принудително изпълнение акт“, а такъв няма и е невъзможно да има след като съдът или не го е издал изобщо, или същият препис никога не е напускар кориците на делото (заповедното) поради това, че съда не е издал съобщението за негово връчване и не е управиомощил С.И. да е връчител.

12. Друго огромно нарушение на ЧСИ е, че след издаването на самата покана за доброволно изпълнение и нейното връчване на длъжника, същата остава в оригинал по изпълнителното дело, а не се спазват изискванията на чл. 44, ал. 4 от ГПК същата покана в оригинал с разписката с подписите да бъде върната на заповедния съд веднага след нейното съставяне. По този начин според практиката на съда длъжника трябва да докаже кога е получил поканата, за да прецени дали подаденото възражение по чл. 414 от ГПК е подадено в срок.

Всичко това са извършените не нарушения, а ПРЕСТЪПЛЕНИЯ както от съдиите в районните съдилища и служители на съда, така и от страна на ЧСИ в цяла България. След като само в СРС има непреключени 150 000 заповедни производства, то това означава и също толкова незаконни изпълнителни производства при ЧСИ и ДСИ. Въпреки жалбите до окръжните съдилища, подавани от членовете на нашето сдружение, съдът не изпълнява задълженията си по чл. 269 от ГПК да проверява за валидност и допустимост както издадените актове по заповедните производства, така и по изпълнителните дела и вместо да обяви за нищожни неиздадените съдебни актове – разпореждания като устни и неподписани, както и това, че изпълнителните дела са невалидни и не са връчени книжа и актовете на длъжниците, окръжните и апелативни съдилища са си измислили един куп определения и решения, с които да легализират този позорен за Правото на България и Европа ред. Стигнало се е до там, че окръжните съдилища по жалбите срещу съдебните изпълнители са произнасят в тричленен състав без преди това да се е произнесъл едночленен състав на съда – нито ЧСИ, нито ДСИ са част от съдебната система, за да бъдат приравнявани на едночленен съдебен състав.

Противоконституционен е и чл. 437 от ГПК, по който жалбите срещу СИ се разглеждат в закрито съдебно заседание, а съгласно ал. 4 решението на съда е окончателно и не подлежи на обжалване. Трагичното е, че Върховния касационен съд излезе с тълкувателно решение, според което и решенията на съда срещу жалбата на СИ не подлежат на отмяна. ВКС, вместо да уеднакви практиката на съдилищата, дописва и изменя не само българския ГПК като се произнесе, че заповедното производство е двуинстанционно, което е противоконституционно решение, но изменят и Правото на ЕС.

В българските съдилища вече се унищожават делата по заповедни производства поради изтичане на пет или десетгодишен срок за тяхното съхранение в съда.

Основателно стои въпросът кой съдебен акт, въз основа на който е издадена заповедта за изпълнение, съда е длъжен да съхранява 50 години и който акт безсрочно може да бъде обявяван за нищожен с иск в производство по чл. 270, ал. 2 от ГПК, след като не е въведен ред, по който тези съдебни актове да бъдат регистрирани от съда в отелен регистър и след като тези актове в болшинството си просто не са издадени от съда. Заповедта за изпълнение подлежи на връчване на длъжника и тя не трябва да остава в кориците на делото.

От нашето сдружение многократно сме сигнализирали всички институции в България – Президент, омбудсман, Висш съдебен съвет, Председателите на СРС, СГС, САС и лично Председателя на ВКС Лозан Панов, с когото са проведени две срещи и на когото са представени множество доказателства, КПКОНПИ, Главния прокурор, Камарата на ЧСИ, Министъра на правосъдието, Министър-председателя и ДАНС.

Обръщаме се към Президента с искане да сезира Венецианската комисия за състоянието и проблемите на правосъдната система в България и органите, които я контролират, както и да сезира Конституционния съд за противоконституционност на Закона за ЧСИ, на самото Заповедно производство и на конкретни членове от ГПК, които по-горе са посочени. Обръщаме се и със искане да бъде свикан незабавно Консултативен съвет по национална сигурност поради констатираните от нас престъпления, извършвани спрямо милиони български граждани.

Обръщаме се към Министър-председателя с искане за възлагане на незабавна проверка чрез ДАНС на фактите и обстоятелствата, изложени в настоящата жалба / петиция / сигнал, на дейността на частните и държавни съдебни изпълнители, на самата Камара на частните съдебни изпълнители, на Министъра на правосъдието Данаил Кирилов и неговият заместник Десислава Ахладова - отговаряща за дейността на ЧСИ / ДСИ, както и на самия Председател на Инспектората към МП по ЗСВ Георги Данков за системно и умишлено прикриване на извършени документни престъпления и длъжностни такива от ЧСИ / ДСИ, както и на евентуалното участие на лица, заемащи висши държавни длъжности, в корупция и връзки с организираната престъпност. Настояваме също така да наложи на Министъра на правосъдието пълна и цялостна ревизия на ГПК и законите в Република България и привеждането им в съответствие с правото на ЕС и ХОПЕС. Настояваме да бъде възложено на Министерството на вътрешните работи да събере, обобщи и извърши проверка на всички подавани от граждани и организации жалби срещу действия на ЧСИ / ДСИ и анализ защо същите са оставени без последствия.

Обръщаме се и към Народното събрание на Република България с искане да бъде направено тълкуване на текстовете от ГПК, свързани със Заповедното и Изпълнителното производство и задължен ли е съда да издава валиден писмен съдебен акт - разпореждане, въз основа на който се издава заповед за изпълнение. Настояваме Народното събрание да сезира Конституционни съд по въпроса за противоконституционност на Закона за ЧСИ, Заповедното производство и чл. 437 от ГПК, както да бъдат нанесени изменения в ГПК, чрез които да бъде приведен в съответствие с върховенството на Правото на ЕС.

Основателно стои въпросът пред нашето сдружение и пред обществото как са допуснали Европейската комисия, Механизма за сътрудничество и проверка и Европейския парламент в продължение на 12 години българското правителство да ги заблуждава, че при нас се съблюдава и прилага върховенството на Правото на ЕС и Хартата на основните права на ЕС, след като българската съдебна система е допуснала само в Софийски районен съд да съществува незаконен склад - "тъмна стая" с над 150 000 неприключени съдебни дела по чл. 417 от ГПК и съответния брой незаконни изпълнителни дела при ЧСИ / ДСИ (без да става въпрос за останалите съдилища в страната). Пред нас стои и въпросът ефективни ли са механизмите, въведени от Европейския съюз за контрол на правосъдието и правата на човека на европейските граждани и фирми от страна членка, каквато е и България.

Обръщаме се към Институт за държавата и правото при БАН с искане да бъде извършено тълкуване на ГПК и правото на ЕС по въпроса: Длъжен ли е съда да издава САМОСТОЯТЕЛЕН, ВАЛИДЕН писмен съдебен акт - РАЗПОРЕЖДАНЕ, с който съда уважава ЗАЯВЛЕНИЕТО по Заповедното производство и РАЗПОРЕЖДА издаването на ЗАПОВЕД за ИЗПЪЛНЕНИЕ? Както и да отговори на въпросите: допустимо ли е "ИНКОРПОРИРАНЕТО" на съдебен акт - разпореждане в САМАТА заповед? НИЩОЖЕН ли е неиздадения съдебен акт?

Обръщаме се към всички депутати в Европейския парламент и депутати в местните парламенти на държавите членки на ЕС с молба за съдействие за разрешаване на този проблем, съществуващ в българската съдебна система. Той е довел до унищожаване на съдбите на стотици хиляди български и чуждестранни семейства и фирми и насилствено отнемане на техни имоти и средства без съдебно решение, както и на над три милиона български и европейски граждани, засегнати от заповедното производство по чл. 410 от ГПК, принуждавани от съда да плащат по заповеди за изпълнение, издадени в нарушение на КРБ, ГПК, ПЕС и ХОПЕС. Същите умишлено са натоваарвани с непосилни за тях съдебни разходи, юрисконсултски и адвокатски хонорари, експертизи на вещи лица както в заповедното производство и последващи изпълнителни дела. Това е проблем с огромни мащаби за територията на България и скромното ѝ население в сравнение с други европейски държави.

Обръщаме се към всички известни ни неправителствени организации за защита на икономическите и социални права на човека, регистрирани към Съвета на Европа, с цел помощ, съдействие за огласяване и решаване на проблема.

Обръщаме се към Европейския главен прокурор госпожа Лаура Кьовешпи за отношение по повдигнатия въпрос за разходването на средствата, получени по предприсъединителните фондове и получаваните впоследствие средства по европейски програми стотици милиони евро за обучение на български магистрати по Правото на ЕС. Правилно ли са ползвани средствата и постигната ли е ефективност от целевото им изразходване?

Обръщам се към комисията ГРЕКО с молба да извърши собствено разследване и да изготви доклад на огласения от нас проблем, като ще ви съдействаме с предоставяне на факти, доказателства и документи.

Обръщаме се към комисиите към Европейския парламент - Комисията по граждански свободи, правосъдие и вътрешни работи (LIBE) с искане да встъпят в правомощията си по защитата на правата на гражданите, правата на човека и основните права на територията на Съюза, както е предвидено в Договорите и в Хартата на основни права на Европейския съюз, в случай на установяването на явна опасност от сериозно нарушаване от страна на държава-членка на общите за държавите-членки принципи - какъвто е и настоящия казус.

Обръщаме се към Венецианската комисия с искане да се запознае с изложените в настоящия сигнал факти и доказателства, свързани със състоянието на българската правосъдна система и след съответното сезиране от страна на Министъра на правосъдието, Президента или Народното събрание, да изготвят своето становище и препоръки по привеждането на българското законодателство и неговото прилагане в съответствие с Правото на ЕС.

Обръщаме се към Председателя на Европейската комисия госпожа Урсула фон дер Лайен с искане да осъществи своите правомощия по съблюдаване прилагането на Правото на ЕС и на разходването на европейски средства поради изложените в настоящия сигнал данни за отклоняване на средства в размер на стотици милиони евро от граждани на ЕС в неизвестна посока, в следствие на практиката на българския съд по заповедното и изпълнително производство.

Обръщаме се към Председателя на Европейския парламент господин Давид Мария-Сасоли за лично ангажиране и съдействие в рамките на предоставените му правомощия.

Обръщаме се и към ръководствата на адвокатските колегии в страните членки на ЕС за съдействие и информация как е уреден еквивалента на Заповедното производство по българския ГПК в тяхното законодателство и какви права са предоставени на длъжниците тъй като в България не се зачита върховенството на Правото на ЕС и за нас е непонятно вашето бездействие до сега за огласяването на този проблем и за ограничените ви възможности за защита на правата на вашите граждани и фирми, засегнати от действията на българската правосъдна система.

Обръщаме се и към всички медии в страните от ЕС за огласяване на проблема и съдействие да установим контакт с пряко засегнати от българската правосъдна система техни граждани и фирми с цел завеждане на дела по колективни иски срещу България, както и изобличаване на съществуването на държавно ниво на организирана престъпност, в която участват множество магистрати, частни и държавни съдебни изпълнители и държавни институции. Вашето съдействие ни е необходимо, тъй като в България малка част от медиите си позволяват да отразят единични случаи, но не и да обхванат проблема в цялост.

Обръщаме се и към потърпевшите от българската правосъдна система и ЧСИ / ДСИ за обединяване, смелост и усилия за обща борба за отнетите ни права, имущества и средства, за нанесените ни морални вреди и компенсирани на материалните такива.

Частните съдебни изпълнители освен това системно и масово отказват издаване на постановления за въвод във владение, при които случаи умишлено лишават длъжниците, чието имущество се отнема, да упражнят правата си по чл. 75 от ЗС с владелчески иск във вр. с чл 358 от ГПК. В момента на фаза допускане до разглеждане

от ВКС са две частни жалби, подадени от члена на Сдружение „Солидарност“ Ивайло Илиев за защита на отнето владение от ЧСИ въз основа на негодно извънсъдебно изпълнително основание – лихварски договор за заем срещу лицето Стоян Илиев Александров (бивш финансов министър, срещу когото има образувано досъдебно производство за нерегламентирана банкова дейност в големи размери) и се надяваме същото дело да бъде поставено под наблюдение, тъй като същото ще даде отговор на въпроса какво е длъжен да изпълни съдебния изпълнител съобразно закона при проверка на документите на заявителя и при извършване на следващия действия. Висящо пред ВКС е и дело за обявяване на нищожност на неиздадено разпореждане за уважаване на заявлението като устен и неподписан от съдия акт, който е нищожен. Молим това дело също да бъде поставено под наблюдение, решението по което ще даде отговор на въпроса за съдбата на стотици хиляди дела без съдебни актове.

Поради всичко гореизложено и поради наличието на факти и доказателства, които ви прилагаме, се обръщаме към всички вас с искане за съдействие поради основателните ни съмнения за съществуването на организирана престъпна група на държавно ниво, в която са въввлечени всички институции без изключение и техните ръководители. Иначе не би било възможно вече 12 години, в които България е член на ЕС, да са писани доклади за правосъдната ни система и напредъка ѝ, като същевременно са ограбени от Българския съд милиони български и чуждестранни граждани и фирми без съдебни актове и без зачитане на основните им права. Става въпрос за три милиона заповедни производства по чл. 410 от ГПК и над 300 000 по чл. 417 от ГПК – това са 70 % от работниците в България, без да броим икономическите емигранти във всички европейски страни. Измамите и грабежа са огромни по своите мащаби, като надхвърлят десетки милиарди лева в отнето имущество и пари.

Без вашето активно съдействие и медийно огласяване е невъзможно за нас да се борим само на национално ниво за отнетите ни права и правата на потърпевшите чуждестранни и български граждани и фирми. Поради тази причина се обръщаме и към всички вас и молим за съдействие и огласяване на случая!

ПРИЛОЖИМО ПРАВО:

Чл. 121. КРБ

(4) Актовете на правораздаването се мотивират.

Чл. 75. Закон за собствеността

Владението на недвижим имот или на вещно право върху такъв имот, включително и върху сервитут, което е продължило непрекъснато повече от шест месеца, може да бъде защитавано срещу всяко нарушение. Искът може да се предяви в шестмесечен срок.

Граждански процесуален кодекс

Чл. 7. (1) Съдът служебно извършва необходимите процесуални действия по движението и приключването на делото и следи за допустимостта и надлежното

извършване на процесуалните действия от страните. Той съдейства на страните за изясняване на делото от фактическа и правна страна.

(2) Съдът връчва на страните препис от актовете, които подлежат на самостоятелно обжалване.

Чл. 8. (1) Всяка страна има право да бъде изслушана от съда, преди да бъде постановен акт, който има значение за нейните права и интереси.

(2) Страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях.

(3) Съдът осигурява възможност на страните да се запознаят с исканията и доводите на насрещната страна, с предмета на делото и неговото движение, както и да изразят становище по тях.

Чл. 9. Съдът осигурява на страните равна възможност да упражняват предоставените им права. Той прилага закона еднакво спрямо всички.

Чл. 42. (1) Връчването на съобщенията се извършва от служител на съда, по пощата или чрез куриерска служба с препоръчана пратка с обратна разписка. Когато в мястото на връчването няма съдебно учреждение, връчването може да се извърши чрез общината или кметството.

(2) По искане на страната съдът може да разпреди съобщенията да се връчват от частен съдебен изпълнител. Разноските на частния съдебен изпълнител са за сметка на страната.

Чл. 44. (Доп. - ДВ, бр. 42 от 2009 г.) (4) Разписката, удостоверяваща връчването от служител на съда или от частен съдебен изпълнител, обратната разписка, удостоверяваща връчването от пощенски служител, известието за доставка на телеграма, както и писменото потвърждение за изпратено съобщение по телекс, се връщат в съда веднага след съставянето им.

Чл. 55. Министърът на правосъдието издава наредба, с която утвърждава образците на всички книжа, свързани с връчването.

Чл. 1. С наредбата се утвърждават формата и съдържанието на образците на призовки, съобщения и уведомления, свързани с връчването по Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Чл. 2. Образците на призовки и съобщения, връчвани от съда, са:

9. съобщение за връчване на препис от определение/разпореждане - приложение № 9;

18. съобщение за връчване на заповед за изпълнение по чл. 411 ГПК - прил. № 18;

20. (предишна т. 19 - ДВ, бр. 64 от 2018 г.) съобщение за постъпило възражение и указания по чл. 415 ГПК - приложение № 19;

Чл. 254. (1) Определението, с което съдът се произнася по противоречащи искания на страните, както и определението, с което се отхвърля искане, се мотивира. Исканията

на страните и обстоятелствата по делото във връзка с тях се посочват в мотивите, доколкото това е необходимо.

(2) Когато определението се постановява в закрито заседание, то трябва да съдържа:

1. датата и мястото на постановяването му;
2. посочване на съда, имената на съдиите от съдебния състав и на страните;
3. номера на делото, по което се постановява определението;
4. какво постановява съдът;
5. в тежест на кого се възлагат разноските;
6. подлежи ли на обжалване, пред кой съд и в какъв срок;
7. подписи на съдиите.

Чл. 269. Въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Чл. 279. Разпоредбите на чл. 274 - 278 се прилагат съответно и за частните жалби срещу разпорежданията на съда.

Проверка за законосъобразност

Чл. 358. Когато владението е отнето по нареждане или със съдействие на съдебен изпълнител или друг държавен орган, съдът проверява законосъобразността на нареждането, съответно на извършените действия, независимо дали подлежат на обжалване и дали са обжалвани.

Чл. 404. Подлежат на принудително изпълнение:

1. (доп. - ДВ, бр. 8 от 2017 г.) влезлите в сила решения и определения на съдилищата, осъдителните решения на въззивните съдилища, заповедите за изпълнение, съдебно-спогодителните протоколи, решенията и заповедите за изпълнение, които подлежат или по които е допуснато предварително или незабавно изпълнение, както и решенията и определенията на арбитражните съдилища и сключените пред тях спогодби по арбитражни дела;

Чл. 411. (2) (Изм. - ДВ, бр. 50 от 2015 г.) Съдът разглежда заявлението в разпоредително заседание и издава заповед за изпълнение в срока по ал. 1, освен когато:

1. (доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) искането не отговаря на изискванията на чл. 410 и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в тридневен срок от съобщението;
2. искането е в противоречие със закона или с добрите нрави;
3. (нова - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това;
4. (предишна т. 3 - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България;
5. (предишна т. 4 - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България.

Чл. 413. (1) Заповедта за изпълнение не подлежи на обжалване от страните, освен в частта за разноските.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 21.12.2010 г.) Разпореждането, с което се отхвърля изцяло или отчасти заявлението, може да се обжалва от заявителя с частна жалба, от която не се представя препис за връчване.

Чл. 418. (4) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 21.12.2010 г.) Разпореждането, с което се отхвърля изцяло или отчасти молбата за издаване на изпълнителен лист, може да се обжалва от молителя в едноседмичен срок от съобщаването му с частна жалба, от която не се представя препис за връчване.

(5) (Доп. - ДВ, бр. 50 от 2015 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) Заповедта за изпълнение с отбелязването за издаден изпълнителен лист и копие от документа, въз основа на който е издадена заповедта за изпълнение, се връчва от съдебния изпълнител. Съдебният изпълнител незабавно изпраща до съда копие от съобщението заедно с връчените документи с отбелязване на връчването на всеки един от тях.

Чл. 419. (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2019 г.) (1) Разпореждането, с което се уважава молбата за незабавно изпълнение, може да се обжалва с частна жалба в едномесечен срок от връчването на заповедта за изпълнение. Частната жалба се подава заедно с възражението срещу заповедта.

(2) Обжалването на разпореждането за незабавно изпълнение не спира изпълнението.

Чл. 426. (1) Съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна на основание представен изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на изпълнение.

(3) Редовността на молбата по ал. 1 се проверява по чл. 129.

Чл. 428. (1) (Доп. - ДВ, бр. 86 от 2017 г.) Съдебният изпълнител е длъжен да покани длъжника да изпълни доброволно задължението си в двуседмичен срок. Когато пристъпва към изпълнение въз основа на заповед за изпълнение, съдебният изпълнител кани длъжника с връчването и, а когато заповедта е била връчена на длъжника, нов срок за доброволното и изпълнение не се дава. В този случай вместо покана за доброволно изпълнение се изпраща съобщение за образуваното изпълнително дело, както и копие от изпълнителния лист.

(2) Поканата съдържа името и адреса на вискателя и предупреждение към длъжника, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение. В поканата се съобщават наложените запори и възбрани. Към поканата за доброволно изпълнение се прилага копие от подлежащия на изпълнение акт.

Чл. 437. (1) Жалбите, подадени от страните, се разглеждат в закрито заседание, освен когато трябва да се изслушат свидетели или вещи лица.

Сдружение на потърпевшите от частните
съдебни изпълнители и съдебната система -
"СОЛИДАРНОСТ"

Телефони: 08 766 711 09 и 088 37 37 001
e-mail: office@sds-solidarnost.com # sdsolidarnost@gmail.com

Чл. 438. Подаването на жалбата не спира действията по изпълнението, но съдът може да постанови спирането. В този случай съдът незабавно изпраща на съдебния изпълнител препис от определението за спиране.

Европейска конвенция за правата на човека

ЧЛЕН 6. Право на справедлив съдебен процес

1. Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения или основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок, от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Съдебното решение се обявява публично, но пресата и публиката могат да бъдат отстранявани по време на целия или на част от съдебния процес в интерес на нравствеността, обществената и националната сигурност в едно демократично общество, когато това се изисква от интересите на непълнолетните лица или за защита на личния живот на страните по делото или, само в необходимата според съда степен, в случаите, когато поради особени обстоятелства публичността би нанесла вреда на интересите на правосъдието.

ЧЛЕН 13. Право на ефективни правни средства за защита.

Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.

Харта на основните права на Европейския съюз

Член 47

Право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес

Всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в настоящия член условия.

Всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон. Всеки има възможността да бъде съветван, защитаван и представляван.

На лицата, които не разполагат с достатъчно средства, се предоставя правна помощ, доколкото тази помощ е необходима, за да се осигури реален достъп до правосъдие.

София

16.03.2020г.

Подпис:

/Д. Панайотов/